

Forfatter: Martensen, Hans Lassen

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1875-03-19)

Citation: Martensen, Hans Lassen: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Martensen, Hans Lassen (1875-03-19)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)*, Karl Schønbergs Forlag, s. 371. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-002-shoot-L0022522300020140.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (2. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Fra Martensen til Laub
Kjøbenhavn, 19. Marts 1875

Kjære Biskop Laub! Før Paaskeugen maa jeg dog skrive Dem nogle Linier og takke Dem - - - for den skjønnede og vistnok sande Tale over Zeuthen. Det vækker Veemod, naar De siger om hans sidste Dage: vi saae Mildheden og Kjærligheden — men Glæden saae vi ikke. Men De giver ogsaa den rette Beroligelse ved at sige: Olien var der, ved hvilken Lampen paany kunde tændes hisset. Dertil maae vi holde os; thi naar det vistnok er saare opbyggeligt, naar Lampen i Dødsstunden brænder klart, saa er dette dog saare ofte ikke Tilfældet, og kan vel ikke sjeldent have legemlige Aarsager. Naar han dømte sig selv, at han ikke var bleven, hvad han skulde, saa gjælder det vistnok om os Alle, at vi baade i den ene og anden Henseende ende med Brudstykker. Hvo er fuldkomment bleven det, hvortil Gud bestemte ham! Jeg tænker saa ofte paa, hvad Herder engang skrev paa sin Fødselsdag:

Ach, wär' ich, wozu mich dein Blick bestimmte,
Was sein zu sollen tief ich in mir fühle;
Ich irre noch, ich irre fern vom Ziele,
Und mancher Funk' erlosch, der in mir glimmte!

Selv om en Christen ikke i den strengere Betydning af Ordet kan sige: „Ich irre noch“, da han dog har fundet og kjender Veien, hvo af os maa dog ikke — for kun at nævne dette Ene — klage over, at saa mange af Aandens og Evighedens Funcker, der ulmede og glimtede i ham, bleve udslukte! Altid komme vi tilbage til: Af Naade ere vi frelst; men komme ogsaa tilbage til, at vi skulle søge at samle en Skat i vort Indre, som vi kunne tage over med os. Vi kunne ikke s. 372tvivle om, at Zeuthen havde indsamlet sig en saadan Skat. — — — Glædelig og velsignet Paaske! Lad mig snart høre fra Dem.

Deres hengivne H. Martensen.